

คำถาม

นำเสนอเมื่อ : 23 ก.ย. 2551

บางครั้งคำถามบางอย่างเกี่ยวกับพฤติกรรมนักเรียน อาจจะมีผลกระทบต่อจิตใจของนักเรียน โดยที่ครูคาดไม่ถึงได้

สมัยที่ผมเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 นั้น โรงเรียนเดิมเป็นโรงเรียนชายล้วน แต่เมื่อมาศึกษาต่อโรงเรียนประจำจังหวัด เป็นโรงเรียนแบบที่มีนักเรียนหญิงเรียนรวม ซึ่งผมเองตอนมาเรียนใหม่ ๆ ไม่ได้คิดอะไร กับการที่ไปไหนมาไหนกับเพื่อนผู้ชาย เพราะโรงเรียนเดิมก็เป็นเช่นนั้น สำหรับเรื่องที่ว่า เกือบ ตลอด ตลอด ในสมัยนั้นไม่ได้อยู่ในความคิดเรียกได้ว่าเด็กที่จะรับรู้เรื่องดังกล่าว เพราะความคุ้นเคยที่มาจากโรงเรียนชายล้วน จึงไม่รู้สึกรู้สีกว่าไปไหนมาไหนกับเพื่อนผู้ชาย ผมจะคุ้นเคยแค่กระแทก ในกรณีที่เพื่อนชายแสดงอาการวิตถวา ย ทำตัวเป็นผู้หญิงเท่านั้น จนกระทั่งวันหนึ่ง ครูที่ปรึกษาถามผมต่อหน้าเพื่อน ๆ ในห้องว่า ผมเป็นกระเทยหรือเปล่า

ทันทีที่จบคำถามนี้ ทุกคนในห้องต่างก็มองผมเป็นจุดเดียว ผมยอมรับว่าอายมาก และไม่ทราบเพราะเหตุผลใดครูที่ปรึกษาถึงได้ถามคำถามนี้ ผมก็บอกว่าไม่ได้เป็น แต่ก็มาสำรวจตัวเองว่าเพราะรูปร่างที่ผอมเกินมาตรฐาน ทำให้เวลาเดินจะไม่ค่อยองอาจ อีกทั้งเป็นคนที่เรียบร้อย ผิวขาวตามแบบคนเหนือ คงจะทำให้ใครเข้าใจผิด และการที่ไปไหนมาไหนกับเพื่อนนักเรียนชายสองคน อาจจะทำให้เข้าใจผิดได้ ซึ่งก็เป็นจริง

ในบ่ายวันนั้นเพื่อนนักเรียนชายก็บอกผมว่าเค้ารับไม่ได้ในข้อกล่าวหานี้ และบอกว่าจะไม่ไปไหนกับผมอีก ซึ่งผมก็เข้าใจ ผมก็แยกตัวไปไหนมาไหนคนเดียว ต่อมาเพื่อนนักเรียนหญิงก็ชวนเขากลุ่ม ซึ่งผมก็ไปด้วย แต่สุดท้ายผมก็มาตอบคำถามเดิมกับครูที่ปรึกษาอีก โดยเหตุที่รุ่นพี่เอาเรื่องผมไปบอกครูที่ปรึกษาว่าผมไปไหนมาไหนกับนักเรียนหญิงเป็นกลุ่ม

ดังนั้นเพื่อเป็นการตัดปัญหาผมจึงขอแยกตัวออกจากกลุ่มเพื่อนผู้หญิง

ไปไหนก็ไปคนเดียว สถานที่ที่ฉันจะไปก็คือห้องสมุด ฉันก็คิดว่าคงหมดปัญหา
แต่เปล่าเลย ผลมันก็เกิดในสมุดรายงานผลการเรียน
ในสวนพฤกษศาสตร์ของพวกเรา ฉันเป็นคนที่ไม่สมาคมกับใคร ซึ่งเมื่อแม่ฉันอ่าน
ฉันก็ต้องตอบคำถามแม่อีกว่ามันเกิดอะไรขึ้น ฉันอธิบายแล้วแต่แม่ไม่ฟังเหตุผล
แม่ฉันมองฉันว่าเป็นเด็กมีปัญหาทางจิตเลยทีเดียว ดูฉันอย่างรุนแรง
ตอนนั้นฉันกลัวมากใจและสับสนมาก ไม่รู้จะทำอย่างไร
เริ่มที่จะกลัวการมาโรงเรียน เพราะฉันเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 อายุเพียง 14 ปี
คิดไม่ออกว่าจากสถานการณ์แบบนี้ ฉันควรทำตัวอย่างไร
สุดท้ายคงจะเป็นโชคดีของฉันที่ครูแนะแนวให้เขียนเรื่องเกี่ยวกับตัวเอง
อะไรก็ได้ ฉันจึงได้เขียนเล่าปัญหาของตัวเองให้ครูแนะแนวว่า
ฉันควรที่จะรู้ตัวฉันเองว่าฉันเป็นอะไร และการที่ฉันไปกับเพื่อนผู้ชายไม่ได้
เพื่อนผู้หญิงก็ไม่ได้ เป็นเพราะอะไร
สุดท้ายฝ่ายแนะแนวก็เรียกฉันไปคุยถึงการปรับตัว
ซึ่งหลังจากวันนั้นก็ไม่ มีเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นอีก
จากที่ฉันเล่าให้ฟังคงเป็นประสบการณ์ที่ดีในการที่ครูจะตัดสินเด็กจากพฤติกรรม
ที่เห็นและจากความเหมาะสมในการตั้งคำถาม
และบทบาทของครูแนะแนวที่สามารถแก้ปัญหาของนักเรียนได้
และหลังจากที่ฉันได้มาเป็นครูแล้ว หากฉันจะถามขอมูลใด ๆ
ที่คิดว่าเป็นส่วนตัวแล้ว
ฉันมักจะให้เด็กมาคุยเป็นการเฉพาะมากกว่าที่ถามในลักษณะที่ทำให้เด็กรู้สึกอับอ
าย หรือก่อให้เกิดปัญหาภายหลังได้
แต่อย่างไรก็ตามฉันก็ต้องขอขอบคุณครูที่ปรึกษาที่ทำให้ฉันกลายเป็นเด็กที่รักก
ารอ่าน และมีนิสัยชอบอ่านหนังสือมาจนถึงปัจจุบัน